

אין צדין פרק שלישי ביצה

כז.

עין משפט
נר מצוה

בז א מיי פ"ג
מהלכות זכורות
הלכה ד סמג עשין ריא
טוש"ע י"ד ס' שי סעיף
:ח

רבינו חננאל

גמבר בשולן נראו, ואנו
בשולן אותן בירוש,
הנה אין מוקצה. אל
אמי ולטעמן תיקשי
לך קדירות דבן
המשמות דאיןן ורוחתן
בן השמשות ואין ראיות
אכילה, ולמחר אוכלן
מנייהו, אלא לא דבר
שגמור בירי אדם כגון
אילו לא קמבעיא אל
דוראי אין מוקצה, כי
קמבעיא לן גמור בירי
שמינן, ולא אפישיטא.

היורה נשיא הרה
ברור, שרירה הרה
אמי בירוש לבקור, סבר
למנוחה

[illegible]

אתה הכבוד ואח"כ הראה
המאמר, וזהו חותמו, ר'
אברהם אומר בלשון נשטוט
שלא ע"פ מלמדה אסור.
ידייקין קממה סבה ר'
אמיר ארלמא בכור לאו
בראית טריפה כ"א, אל'
אטו התם בראית כ"א,
מומין בריט פליגי,
גבורות מומין שבגורא,
מכשור בעדן פליגי, מפני
שמשמשתין לאחד מיהו,
נקטא אור דאק קניס ר'
אחא התם ארלמא וירדנא
לא היה רואה מומין
שכשורי בריט, וא"ר אמר
מכשור בעדי ר' דא חזי, ר'
אמי היה רואה מומין
בעיריטין וכל בריט היה
שאלו ארל נלפז בר מום.

אָלע נגמרו בידי אדם **לֹא מִבְּעֵיט** לֹא וְבִי' וְלֹא אִמְרָא אִין מוֹחִס
מֵהֵיטָד דְּכּוּפִין אַתְּ הֶסֶל לִפְנֵי הַאֲפֵרֹחוֹן כְּדִי שִׁיעֲלוּ וְיִרְדּוּ
וְקֹאמֶר [שַׁבַּת מַגֵּן] מוֹתֵר לְטַלְטֵלס פִּי' אַחֵר שִׁיעֲלוּ מוֹתֵר לְטַלְטֵל הֶסֶל
אֵעִיפ' שֶׁהִיא אֲסוּר כִּשְׁעָלוּ הַאֲפֵרֹחִים עֲלֵיהֶן בְּחַי' הַיּוֹם אִלֵּמָא אִין
מוֹתֵרֵם לְחַי' שַׁבַּת מ' וְיִלֵּךְ דְּשִׁאֲרֵי הַתַּם

הוא אמר ליה אביו
ת דעלמא דהא סתם
שמשות רותחות הן
אלא גמרו בידי אדם
קא מבעיא לן גמרו
דהו' כמו וגמרו צדי' אדם
להפריחם מעליו דהא שרינן קדרות
אע"ג דצין השמשות רותחות הן ועוד
יש לומר דהתם מיירי לענין טלטול
דפשיטא ליה דהא דצין מוקפה לענין שבת
והכא קא צין לענין ארילה:

שִׂימָה הוּה לִיָּה הַחֹה
 דִּר' אִמִּי סִבֵּר דִּלָּא
 וְאִיתִימָא רַבִּי יִרְמְיָה
 לִכְהֵ כִר' יְהוּדָה הַדֵּר
 חֹק נִפְחָא סִבֵּר דִּלָּא
 וְאִיתִימָא ר' זִרְקָא ר'
 כִּר' יְהוּדָה א"ל רַבִּי

אָלָא ר' מֵאִיר קִנְסָא קָא קִנְסִי.
 וּפְסִיק רַבִּינוּ יִצְחָק דִּהֲלֵכָה
 כִּרְבִּי יְהוּדָה דִּקְבָּעִי הָסֵס צִבְרוּת
 (דף כח: ושם) סָתְמָא דִּש"ס אֲלִיצָא
 דִּר' יְהוּדָה וְאֵלֶּךְ דִּר' מֵאִיר ור' יְהוּדָה
 הֲלֵכָה כִּרְבִּי מֵאִיר בְּגִזְרוּתוֹ הֵייוֹ
 וְדִלִּי בְּגִזְרוּתוֹ אֲבָל לֹא בִּקְנָסוֹתַי ː ט
 וְעַל

ז' שבקתניהו לרבנן
עון א"ל ואת מה בידך א"ל הכי אמר ר' זירא הלכה
דהוא א"ל ואסק להתם ואגמרה לשמעטא מפומיה
אשכחיה לר' זירא א"ל אמר מר הלכה כרבי שמעון
אמרי מדקתני במתניתין ר' שמעון אומר כל שאין
אין זה מן המוכן וקתני לה בברייתא בלשון חכמים
מאי הוי עלה אמר רב יוסף ת"ש דרתיא א"ל באשלי
ון בן פוי א"ר יהושע בן לוי א"ר יוסי בן שאול אמר
שא דבירושלים ר' שמעון וחבריו אמרו הלכה כרבי
קשישי מניה טובא אלא בשיטת ר' מאיר אמרו
כור ואחר כך הראה את מומו ר' יהודה מתיר ורבי
חמט שלא על פי מומחה אסור אלמא קסבר ר' מאיר
יית טרפה ראיית בכור מחיים ראיית טרפה לאחר
יפה אפילו ב"ט ראיית בכור מערב י"ט א"ל אבי אטו
גי בקנסא פליגי דאמר רבה בר בר חנה אמר רבי
לי עלמא לא פליגי דאסור משום דמשתנין כי פליגי
זיר סבר גזרינן מומין שבגוף אטו מומין שבעין ור'
אמר רב נחמן בר יצחק מתניתין נמי דיקא דקתני ר'
חטט שלא על פי מומחה אסור שמע מינה קנסא הוא
אמי ורדינאה חזי כוכרא דבי נשיאה הוה ביומא
ו ואמרו ליה לרבי אמי אמר להו שפיר קא עבדי
אמי גופיה חזי רבי אמי כי חזי מאתמול הוה חזי
(וב"ט)

גמגמ להו בשוליו. אשתרו ולא אמרינן שעה אחת היו מוקטות ונעמדם. דמשיית להו לרמיחמן תורת מוקפה וילפת מינה דאין מוקפה לחי שבת: **תקשי נר.** מהשתא דלא תוכל לתרץ היאך לאו אובליים שום חכמים דלילי שדמוס דנול כרחק החובה להי

השמשות מוקה לכלי יומא והרי
בצין השמשות כל הקדרות מסולקות
מרותחות מן הכירה ואכלינן מנייהו
ללאורחא: **אלא מידי** דגמרו **ידי אדם**
לא קא מבטיא לו דכיון דזידו
למקטו בו ציוס לא מקפה ליה מדעתיה
מפני דחייטו הלכך פולין ועדשים
אינן ראיה לכאן ומהאי טעמא נמי
שכינן קדרות של גזרן השמשות: **כי**
קא מבטיא גזרן **ידי שמים**.

ע"י חמה דכין שאין צידו לתקנו מסח
דעמיה מניה: סוה ליה סוהא צורא.
והוה לו צדימו כהנים סמוכין על
שלתנו ואוכלין צבורות: רבי יסורס
שמו"ר שמעון הלכה כרבי יסורס. הכי
כיללין לכו צעירובין (דף מו:). אמר
ליס. ר' ירמיה לר' אבא: ואם סה
צידד. דשקט לרבי יהודה וצביט
למעבד כר' שמעון ממי שמעט דהלכה
כר' שמעון צו: אמר מאן דסוה.

אחד מן התלמידים מי שהולך נודע
שמו: **אזוי ואסק.** יהי רצון שאזכה
לעלות לארץ ישראל למקום שרבי
ירא שם יהיה מנה דשמעתא דאמרי
לשמייה הלכה כר' שמעון ואגמרה
לשמעתא הפכה כר': **אנא תפסא ברא**
אמרי. כן אמרתי דמסתברא כרבי
שמעון אבל לא שמעתי שהוקצעה
הלכה למעשה כמותו: **גלשון חכמים.**
דקמתי לעילא אתא ואייתי מתניתא
בדידה בין שנוול דו מוס מעי"ט בין
שנוול דו מוס ב"ט חכמים אומרים
כר' שמעון הוא דקלמך הכי וקרי
לניה חכמים: **בשלי רבבי.** בחכמים
גדולים וגסים שקשין לינתק כלומר
חכמים גדולים אמרו ואין נוחין
לנצל דבריהם: **ר' שמעון בן מנסיא**
והוציאו. אותן שאמר עליהם הכי
אמרו אין רואין מומין ב"ט: **אמרו**
הלכה כר' מאיר. צבירות. השתא
שמע שמעדין הלל הדינא על ר'

שמעון בן מנסיא שאומר עוד דבר זה. ומפרש רב יוסף אמרו בתמי
והוציאו אמרו הלכה כר' מאיר ועבדין כותייהו: והא אינהו קדימי
קשישי מר' שמעון בן מנסיא טובא דהא ר' שמעון בן מנסיא דימי רב
מדות שמו חכמים בתלמידים כלן נתקיימו ברבי וצביו ולילי נמי א
בן מנסיא דקתני ר' שמעון ווציאו אמרו הלכה כר' מאיר: אלא
מומין בשיטת ר' מאיר אמרו. וכן אפשר שהוקנים נתנו דעתם על ד
השטות אס הכזור. קודם שהתירו ואח"כ הראה אס מומין ל
ההצטווה ברבן וכל עמם של התרת כזור תליה בם שאף שחיתו
שחיתה: ומינה למדו ר' שמעון בן מנסיא ווציאו ואמרו כי
ואע"פ שהטרפה נבדקת ב"ט והיינו תליא באשלי רברבי שאמרו קהל
מאיר בחדא שיטתא וה"ל ר' יהודה יחיד ואין דבריו של אחד במק
מומין לאחר שחיתה פליגי ומשום טעמא דחציבותא אמרה ר"מ למלת
ינתר מפ' מומתה אפילו ר"מ מודה דרואין: דוקין. טייל"א כמו הגו
יהודה מודה דאסור מפני שמשנתה לאחר היתתה ויש דוק שנראה לאחר
שצנעו. כגון נקללה אונן נאברה ידו ללא נשתנה בצביל השחיטה: א
יגיל עמי מללא קתני ר"מ אסור נדקוה משמע דאסור תלוי בצנעו מש
ש' בדר מופי שחילי לשמונה ותלה ר"מ הדבר ברשעו של תלוי בזה שהקיל ב
ששמו ורדינה כדאמרין בעירובין (דף מע.) שנקרא מאנשי ורדינה ואנ

[illegible]

לעזי רע"י

טייל"א. קרום בעין
שמצמצם את הראיה.

מוסף רש"י

אמר מאן דהוא. אלס
אחד מאן דהוּא (דורק' ב.).
אחד מן התלמידים ולא היו
זכרין אלו סגידו הגמלא
מיו הוּא (דורק' ג.). **באשם**
רברבי, חללי עשי
ומחוקי, ויש אומרים
באלנות גדולים, כמו יטע
אשל (ע"ז ז'). **ואחר כך**
הראה את מרמו. לאחר
שמיטה וגמלא קבו
(בבבירות כח).